

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4618201098
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4618201098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: Krajský prokurátor v Nitre, so sídlom Krajská prokuratúra Nitra, Damborského 1, za účasti intervenienta na strane žalobcu: Slovenský pozemkový fond, so sídlom Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345 proti žalovanému: E. L. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. Z., G. č. XXX/X, t. č. L. na výkon väzby a L. na výkon trestu odňatia slobody, O., D. 5, zastúpený JUDr. Ing. Mikulášom Práznovszkym, CSc., advokátom, so sídlom Nové Zámky, Bočná 26, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 12. novembra 2018 č. k. 5C/20/2018-170 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu sa vo vzťahu k žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že určil, že Slovenská republika je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností Okresného úradu Topoľčany, katastrálny odbor na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. O., obec O., okres Topoľčany ako :

-Parcela reg. "C" číslo o výmere m2 Druh pozemku

2527/19 654 Orná pôda

-Parcely reg. "E" číslo o výmere m2 Druh pozemku

2643/1 1874 Orná pôda

2643/2 1172 Orná pôda

2661 6880 Orná pôda

2723/1 223 Trvalé trávnaté porasty

2723/2 230 Trvalé trávnaté porasty

2725/1 326 Trvalé trávnaté porasty

2725/2 2134 Trvalé trávnaté porasty

2732/1 1537 Trvalé trávnaté porasty

2732/2 2078 Trvalé trávnaté porasty

2733 3010 Lesné pozemky

2734 1421 Lesné pozemky

2735 4805 Orná pôda

2736/1 1014 Trvalé trávnaté porasty

2736/2 4733 Trvalé trávnaté porasty

2739/1 1014 Trvalé trávnaté porasty

2739/2 903 Trvalé trávnaté porasty

2741	12337	Trvalé trávnaté porasty
2742	9071	Orná pôda
2743	3816	Lesné pozemky
2744	518	Ostatné plochy
2745	9959	Orná pôda
2748	1723	Trvalé trávnaté porasty
2836	1219	Trvalé trávnaté porasty
2895	1482	Trvalé trávnaté porasty
2896/1	2669	Trvalé trávnaté porasty
2896/2	49	Trvalé trávnaté porasty

Druhým výrokom súd určil, že správcom týchto pozemkov je Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345. O trovách konania rozhodol tak, že stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 93 ods. 1 písm. b/, § 137 písm. c/, § 123, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 6, 7 Nariadenia SNR č. 104/1945 Sb., § 34 ods. 3 zák. č. 330/1991 Zb., § 1 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 20. 04. 2018 sa žalobca domáhal určenia, že Slovenská republika, v správe SPF je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. O., ktoré sú bližšie špecifikované vo výroku rozsudku, v celosti na mene žalovaného. Žalovaný v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území O. dňa 13. 06. 2005 do notárskej zápisnice JUDr. Jána Boška č. N 66/2005 vyhlásil, že titulom vydržania nadobudol do svojho vlastníctva v celosti pozemkové nehnuteľnosti v kat. úz. O., vo vl. č. 225, parc. č. 2527/6 - orná pôda o výmere 60.334 m², parc. č. 2527/19 - orná pôda o výmere 654 m², parc. č. 2661 - trvalý trávnatý porast o výmere 6.880 m², parc. č. 2643 - trvalý trávnatý porast o výmere 3.046 m², parc. č. 2723 - trvalý trávnatý porast o výmere 453 m², parc. č. 2725 - trvalý trávnatý porast o výmere 2.460 m², parc. č. 2732, trvalý trávnatý porast o výmere 3.615 m², parc. č. 2733 - lesné pozemky o výmere 3.010 m², parc. č. 2734 - lesné pozemky o výmere 1.421 m², parc. č. 2735 - orná pôda o výmere 4.805 m², parc. č. 2736 - trvalý trávnatý porast o výmere 5.747 m², parc. č. 2739 - trvalý trávnatý porast o výmere 1.917 m², parc. č. 2741 - trvalý trávnatý porast o výmere 12.337 m², parc. č. 2742 - orná pôda o výmere 9.071 m², parc. č. 2743 - lesné pozemky o výmere 3.816 m², parc. č. 2744 - ostatná plocha o výmere 518 m², parc. č. 2745 - orná pôda o výmere 9.959 m², parc. č. 2748 - trvalý trávnatý porast o výmere 1.723 m², parc. č. 2836 - trvalý trávnatý porast o výmere 1.219 m², parc. č. 2895 - trvalý trávnatý porast o výmere 1.482 m², parc. č. 2896 - trvalý trávnatý porast o výmere 2.718 m². Na základe notárskej zápisnice JUDr. Jána Boška zo dňa 13. 06. 2015 sp. zn. N66/2005, NZ 26732/2005 Správa katastra Topoľčany zapísala vlastnícke právo v nej uvedeným pozemkom do listu vlastníctva č. XXXX - kat. úz. O. v katastrálnom konaní č. Z1972/05-155/05. V súčasnosti parcely registra "E" č. 2643, 2723, 2725, 2736, 2739, 2896, ktoré sú podlomené na liste vlastníctva č. XXXX - kat. úz. O. na podlomenia 1 a 2, sú totožné s parcelami "E" citovanými v notárskej zápisnici č. N 66/2005 Z 1972/05. Táto skutočnosť vyplýva z vyjadrenia katastrálneho odboru Okresného úradu Topoľčany zo dňa 13. 04. 2018 č. 1439/2018. Pri spracovaní grafickej časti registra obnovenej evidencie pozemkov v kat. úz. O. podľa zákona č. 180/1995 Z. z. sa vykonalo ich rozdelenie, lebo hranica pôvodných nehnuteľností bola rozdelená líniovou stavbou (metodický návod č. 74.20.73.47.00 § 13 písmeno c). Parcela č. 2527/6 - orná pôda zahrnutá v notárskej zápisnici už vo vlastníctve žalovaného nie je. Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/23/2010-1380 zo dňa 27. 12. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3To/42/2012-1447 zo dňa 06. 11. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 06. 11. 2012 bol žalovaný uznaný vinným, že spáchal obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona. Z týchto skutočností vyplýva, že žalovaný nemohol legálne nadobudnúť vlastnícke právo k označeným pozemkom v kat. úz. O. nakoľko za vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva do notárskej zápisnice bol právoplatne odsúdený a týmto skutkom spáchal obzvlášť závažný zločin. Žalovaný porušil ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, spáchal trestný čin v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. O., nikdy riadne pozemky nevydržal a nemal byť ani zapísaný ako vlastník predmetných nehnuteľností. Jeho vlastnícke právo je vylúčené. Prokurátor je v zmysle § 93 ods. 1 písm. b/ CSP aktívne legitimovaný na podanie tejto žaloby. Žalobca sa domáhal, aby súd určil vlastnícke právo k vyšpecifikovaným nehnuteľnostiam v kat. úz. O. v prospech SR. Z pozemno-knižnej vložky č. 225 v kat. úz. O. vyplýva, že pozemky boli majetkom Dr. B. A.. Žalobca tvrdil, že majetok grófa A. bol skonfiškovaný a na základe konfiškácie prešiel do vlastníctva štátu. Konfiškácia sa vzťahovala na celý jeho majetok, v rámci celej SR bez ohľadu na to, či bola poznačená v pozemno-knižných vložkách. Konfiškácia nastala ex lege v zmysle

nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946. Dátum nadobudnutia vlastníckeho práva štátu je v súlade s § 1 odsek 10 nariadenia č. 104/1945 Sb. k 01. 03. 1945. Táto skutočnosť vyplýva podľa žalobcu z ním predložených listín, označených v žalobe, ako i k žalobe pripojených. Je možné pritom konštatovať, že konfiškačné rozhodnutie na celý majetok Dr. B. A. vydané bolo a celý jeho majetok bol zaradený do zoznamu skonfiškovaných majetkov, pričom z uznesenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 11987/45 vyplýva, že Dr. B. A. sa podľa § 1 odsek 1 písmeno b) nariadenia č. 104/1945 Sb. považuje za osobu národnosti maďarskej. Z tohto dôvodu sa jeho majetok považuje za skonfiškovaný ku dňu 01. 03. 1945, to znamená bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa nachádza. Štát sa stal vlastníkom nehnuteľností okamihom konfiškácie. Z uvedených skutočností vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností v kat. úz. O. tvoriacich predmet tohto sporu je štát - Slovenská republika, pričom konať pred súdom v tomto prípade za štát je oprávnený Slovenský pozemkový fond, a takisto práva vlastníka, ktoré sú definované v ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka je oprávnený vykonávať za štát Slovenský pozemkový fond. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalované nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. O. na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva Notárskou zápisnicou N66/2005, NZ26732/2005, NCRIs 26383/2005, spísanou notárom JUDr. Jánom Boškom, ktorou bolo osvedčené vyhlásenie žalovaného o vydržaní vlastníckeho práva titulom vydržania, žalovaný nadobudol do svojho vlastníctva. Na základe tohto osvedčenia bol podľa LV č. XXXX katastrálneho územia O., obec O., okres Topoľčany v časti B zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností žalovaný. V súčasnosti, pokiaľ ide o parcely registra "E" č. 2643, 2723, 2725, 2736, 2739, 2896, ktoré sú podlomené na LV č. XXXX kat. úz. O., sú totožné s parcelami "E" citovanými v notárskej zápisnici, pričom parc. č. 2527/6 - orná pôda zahrnutá v notárskej zápisnici už vo vlastníctve žalovaného nie je. Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/23/2010-1380 bol obžalovaný E. L. A. uznaným vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, súd uložil obžalovanému, aby uhradil poškodenej Slovenskej republike im spôsobenú škodu vo výške 10.290,11 eura. Z rozsudku jednoznačne vyplýva, že k vydržaniu nehnuteľností (i žalovaných nehnuteľností v tomto konaní) došlo podvodným konaním žalovaného. Súd mal zo žalobcom predložených dôkazov za preukázané, že žalovaný nikdy riadne nevydržal predmetné parcely, a preto nemal byť ani zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti. Z uvedených skutočností mal súd preukázané, že žalovaný nemohol zákonným spôsobom nadobnúť vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam, nakoľko za vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva bol právoplatne odsúdený a týmto skutkom spáchal obzvlášť závažný zločin. Zápis vlastníckeho práva žalovaného bol získaný v rozpore s ustanovením § 134 Občianskeho zákonníka a žalovaný bol za tento skutok aj právoplatne odsúdený. Ďalej sa súd zaoberal dôvodom prechodu vlastníctva sporných nehnuteľností na Slovenskú republiku. Žalobca tvrdil, že z predložených archívnych dokumentov vyplýva, že majetok grófa Dr. B. A. bol konfiškovaný a na základe konfiškácie prešiel do vlastníctva štátu. Konfiškácia sa vzťahovala na celý jeho majetok, v rámci celej SR, bez ohľadu na to, či táto bola poznačená v pozemno-knižných vložkách. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že v archívoch bol nájdený dokument, a to Uznesenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 11987/45, ktoré sa uznieslo na návrh Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, že podľa § 1 ods. 1 písm. a, b, d nariadenia SNR zo dňa 27. 02. 1945 č. 4/1945 Sb. sa skonfiškuje s okamžitou platnosťou a bez náhrady, pre účely pozemkovej reformy, všetok pôdohospodársky majetok patriaci Dr. B. A., vdove A. Z., rod. A. a H. Z. ležiaci v katastrálnom území obci Z., X., V. a W. v okrese Z., O. v okrese V., E., E. S. a V. v okrese G. Q. a v pozemno-knižných vložkách týchto obcí na meno vyššie uvedených, knihovaný, prípadne aj neknihovaný, nachodiaci sa toho času pod dočasnou národnou správou. O konfiškácii tohto pôdohospodárskeho majetku boli dňa 09. 02. 1946 písomne upovedomené všetky príslušné úrady ako okresné národné výbory, daňové úrady, atď. O tom, že konfiškácia majetku Dr. A. sa týkala celého jeho majetku, svedčí ďalšia listina - vyjadrenie prednostu Úradu Predsedníctva SNR zo dňa 07. 06. 1946, ktorý oznamoval, že uznesením predsedníctva SNR zo dňa 18. 02. 1946 bol skonfiškovaný všetok pôdohospodársky majetok Dr. B. A., ktorý sa nachádza na území SR. Na Slovensku sa konfiškácia uskutočňovala podľa nariadení SNR a ich vykonávanie mali na starosti miestne a okresné národné výbory. Teda na miestnych činiteľoch záležalo, koho označia za nepriateľa a koho majetok prepadne štátu. Podľa nariadenia SNR č. 4/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa z 27. 02. 1945 pripadol všetok majetok skonfiškovaný na vidieku Slovenskému pozemkovému fondu, ktorý ho na návrhy miestnych a okresných roľníckych komisií rozdeľoval novým pridelencom. Toto nariadenie sa odvolávalo na pozemkovú reformu a pôda sa mala rozdeliť maloroľníkom. Lesné plochy nad 50 ha prevzali Štátne lesy. V teréne vykonávali

práce súvisiace s konfiškáciou (inventárne súpisy, komisie, zápisnice) pracovné skupiny Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy ako hlavnej odvolacej inštancie v problémových záležitostiach. Pôdohospodársky majetok bližšie charakterizovalo nariadenie č. 104/1945 Zb. nar. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa z 23. 08. 1945. Zástupca žalovaného namietal účinnosť nariadenia SNR č. 104/1945 Sb., tiež uvádzal, že neexistuje žiadne rozhodnutie, podľa ktorého by Dr. B. A. bol považovaný za osobu maďarskej národnosti. Súd uviedol, že ak sa určovacia žaloba dotýka konfiškácie (jej proces, účinky, zákonnosť) podľa Nariadenia Slovenskej národnej rady číslo 104/1945 Sb., prípadne akty revízie prvej pozemkovej reformy, je potrebné zdôrazniť, že predmetné dôkazné bremeno zaťažuje vlastníka skonfiškovaného majetku, ktorý sa proti konfiškácii mal brániť v tom zmysle, aby preukázal, že u neho nie sú zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku dané, a to v okamihu konfiškácie. Ak k odňatiu vlastníckeho práva došlo v období do 25. 02. 1948 (ako to bolo i v tomto prípade), pôvodný vlastník sa mohol domáhať odstránenia zásahov do svojho vlastníckeho a užívacieho práva k spornej nehnuteľnosti podľa vtedy platných právnych predpisov. Tomuto zodpovedá i platný systém reštitučných predpisov, ktorý je výrazom vôle zákonodarcu obmedziť nápravu spáchaných majetkových krívd na rozhodné obdobie od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990, t. j. na obdobie neslobody, nie na obdobie, ktoré mu predchádzalo, a ktorý takýto štatút nenesie. Konfiškácia majetku podľa nariadenia číslo 104/1945 Sb. bola zákonným aktom, ktorý nie je možné posudzovať z hľadiska väd na nich viaznucich, pokiaľ to nie je výslovne zákonom pripustené. Ku konfiškácii spravidla dochádzalo priamo zo zákona bez správneho konania, ak bol vlastník ako osoba, ktorej majetok konfiškácii podliehal, označený zo strany štátnych orgánov, a pokiaľ on sám nenavrhol, aby bolo v správnom konaní rozhodnuté, alebo vydanie takéhoto deklaratórneho rozhodnutia neuznal za potrebné sám správny orgán. Povinnosť vydať rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky konfiškácie, nastupovala len v prípadoch pochybnosti ohľadne osoby vlastníka alebo ohľadne vymedzenia majetku, ktorý konfiškácii podliehal. Z ustanovení nariadenia číslo 104/1945 Sb. nevyplýva nič, čo by potvrdzovalo nevyhnutnosť vydania rozhodnutia pre každý jednotlivý prípad. Administratívne rozhodnutie o tom, či spadá určitá osoba alebo jej majetok pod konfiškačný režim, skutočne bolo potrebné len vtedy, ak nastala pochybnosť. Konfiškácia nastávala ex lege a súčasne tiež ex tunc. Konfiškácia teda vyvolávala absolútny zánik vlastníctva doterajšieho vlastníka a súčasne nové originálne nadobudnutie vlastníctva k veciam novým vlastníkom, v danom prípade štátom. Právne účinky konfiškácie nastávali okamžikom jeho právnej záväznosti, teda dňom jeho účinnosti nariadenia SNR číslo 104/1945, 1. marcom 1945. Pokiaľ v predmetnej PKV katastrálneho územia O. nebola poznamenaná konfiškácia, súd uviedol, že podľa obyčajového práva platného na Slovensku do 31. 12. 1950, bolo možné nadobúdať vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej v Pozemkovej knihe spravidla len vpisom do Pozemkovej knihy. Z tzv. intabulačného princípu však existoval celý rad výnimiek. Skutočnosť, že konfiškovaný majetok nebol "pozemno-knižne usporiadaný" v zmysle zákona č. 90/1947 Sb. o prevádzaní pozemno-knižného poriadku konfiškovaného nepriateľského majetku, nemá vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva štátom konfiškáciou už ku dňu 01. 03. 1945. Uvedené nariadenie, ani ostatné konfiškačné dekréty sa síce nezaoberali závažnou otázkou intabulačného princípu, nie je však pochybnosť o tom, že konfiškácia nastávala, ak boli splnené podmienky zo zákona, a teda jej právnym dôvodom bol zákon sám. Štát teda nadobudol vlastníctvo dotknutých nehnuteľností bez toho, aby bolo treba intabulácie. Vykonanie "knihovného poriadku" bol proces, ktorým mal byť následne uvedený stav zápisu v Pozemkovej knihe a v pozemkovom katastri do súladu so skutočným právnym stavom. Vykonaním knihovného poriadku žiadne práva nevznikli, len už existujúcim právam bola poskytnutá verejná publicita. Preto z prípadného nevykonania knihovného poriadku nemožno vyvodiť, že by nevzniklo právo, ktoré malo byť do Pozemkovej knihy zapísané (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 01. 2011 sp. zn. 4 Cdo 180/2009). Súd prvej inštancie na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že štát nadobudol predmetné nehnuteľnosti konfiškáciou podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946 Sb., ktorým sa nariadenie č. 104/45 menilo. Dátum nadobudnutia vlastníckeho práva je v súlade s § 1 ods. 10 nariadenia č. 104/1945 Sb. k 01. 03. 1945. Z predložených listín je možné konštatovať, že konfiškačné rozhodnutie na celý majetok Dr. B. A. vydané bolo a celý jeho majetok bol zaradený do zoznamu skonfiškovaných majetkov. Z tohto dôvodu sa jeho majetok považuje za skonfiškovaný ku dňu 01. 03. 1945, to znamená bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa nachádza. Štát sa stal vlastníkom nehnuteľností okamihom konfiškácie. V zmysle nar. SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, ktorý zrušil Nariadenie Predsedníctva SNR č. 4/1945, bol majetok Dr. B. A. konfiškovaný ako zradcovi a nepriateľovi slovenského národa, pričom

nebolo podstatné, akej bol národnosti. Čo sa týka námietky zástupcu žalovaného, že štátu bola priznaná v trestnom konaní v rozsudku č. k. 1T/23/2013- 1380 náhrada škody v sume 10.290,11 eura práve titulom náhrady za žalované nehnuteľnosti v kat. úz. O., súd uviedol, že určením vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam v Slovenskej republike zaniká jej nárok na priznanú náhradu škody v trestnom konaní, v opačnom prípade by na strane štátu - Slovenskej republiky došlo k bezdôvodnému obohateniu. K námietke žalovaného o povinnosti súdu skúmať, či bol nárok na náhradu škody splnený, čo by bol dôvod pre zastavenie konania, je potrebné uviesť, že otázka náhrady škody priznanej v trestnom konaní nebráni tomu, kto sa považuje za vlastníka nehnuteľnosti, resp. v zmysle § 93 CSP prokurátorovi, ak ide o určenie vlastníctva, ak boli porušené ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, podať žalobu na určenie vlastníckeho práva, nakoľko v trestnom konaní sa riešia otázky trestnej zodpovednosti subjektu za porušenie práva, ktoré sa v prípade spornosti riešia v občianskoprávnom konaní. V trestnom konaní bol žalovaný zaviazaný zaplatiť náhradu škody štátu - SR spôsobenú na všetkých nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom trestného konania a výška škody bola vyčíslená znalcami pre účely trestného konania. Rozsudok súdu v trestnom konaní nezakladá prekážku veci právoplatne rozsúdenej, ale znamená, že súd je viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, a kto ho spáchal. Na základe uvedeného odôvodnenia súd prvej inštancie určil, že Slovenská republika je vlastníkom vo výroku popísaných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. O., v celosti. Pokiaľ ide o výrok II. rozsudku, súd určil, že správcom uvedených pozemkov je Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345. Z ustanovení § 34 odsek 3 zákona č. 330/1991 Zb., § 1 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. je zrejme, že za štát je oprávnený Slovenský pozemkový fond vykonávať práva vlastníka, ktoré sú definované v ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP, pričom žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci a mal by nárok na náhradu trov konania, nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď žalobca žiadal, aby súd rozhodol tak, že stranám nepriznáva nárok na náhradu trov konania a žiadne trovy si v konaní ani neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa zastavenia konania podľa § 159 CSP, resp. zrušenia napadnutého rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. Vytkol súdu prvej inštancie, že neboli splnené procesné podmienky, rozhodoval vylúčený sudca, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonala navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že dňa 08. 09. 2018 začalo na Okresnom súde Nitra na návrh prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra pod sp. zn. 1T/23/2010 konanie o zhabanie vecí - pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území O., v obci O., v okrese Topoľčany, evidovaných na LV č. XXXX, podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona, ktorých vlastníkom je žalovaný. Prokurátor sa návrhom domáha, aby súd určil, že vlastníkom zhabaných pozemkov sa stáva Slovenská republika v správe Slovenského pozemkového fondu. Konanie dodnes nebolo ukončené, pričom účastníkmi konania o zhabanie vecí sú prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre a E. L. A. ?dy, predmetom konania sú nehnuteľnosti v k. ú. O., okres Topoľčany, evidované na LV XXXX a navrhovateľ sa domáha vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech Slovenskej republiky. Ide teda o spor rovnaký s týmto sporom, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP. Zároveň je dôvodom na zastavenie konania pre prekážku začatej veci podľa § 159 CSP. Dňa 05. 11. 2018 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal predsedníčke Okresného súdu Topoľčany list č. 2018/014/Kc/O-9 zo dňa 03. 11. 2018, ktorým jej oznámil skutočnosť, na základe ktorých podal podnet na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi

Mgr. Dagmar Snopekovej. Podanie podnetu na začatie disciplinárneho konania voči sudcovi je nepochybne dôvodom, ktorý zakladá pochybnosti o jeho nezaujatosti pre jeho pomer k žalovanému a jeho právnomu zástupcovi. Za týchto okolností bola sudkyňa povinná túto skutočnosť bezodkladne oznámiť predsedníčke súdu a v konaní mohla urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Rozhodnutie vo veci napadnutým rozsudkom zo dňa 12. 11. 2018 a jeho vyhlásenie v rovnaký deň takýmto úkonom rozhodne nie je. Na základe vyššie uvedeného platí, že rozhodoval vylúčený sudca, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP. Ďalej namietal, že v zozname na pojednávaní prečítaných listín sa nachádzajú aj také, ktoré boli účastníkom doručené, a preto dôkaz týmito listinami ich prečítaním vôbec nebolo potrebné vykonať. Postup je v rozpore s § 204 časť za bodkočiarkou. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 20. 10. 2018 vyplýva, že malo byť prečítaných 22 dôkazných listín s celkovým počtom listov najmenej 118. Zo zápisnice ďalej vyplýva, že pojednávanie trvalo od 9:00 hod. do 9:25 hod, to zn. 25 minút. To znamená, že približne za 15 minút sa malo prečítaním oboznámiť aspoň 118 listov, čo na prečítanie jedného listu predstavuje najviac 7,6 sekúnd, pričom nie je známy

ani počet obojstranných listov. V odseku 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku je vymenovaných iba 14 listín, ktoré mali byť oboznámené prečítaním. Súd neodôvodnil, ako dôkazy prečítaním ostatných 8 listín vyhodnotil, a prečo z nich nevychádzal (ak ich už raz mal vykonať, čo je v rozpore s § 220 ods. 2 CSP). Medzi vymenovanými listinami sú aj také, ktoré stranám sporu neboli doručené (najmä listiny z rokov 1945 až 1948), a preto protistranou nemohli byť spochybnené. V skutočnosti súd postupoval tak, že do zápisnice iba nadiktoval označenia jednotlivých listín bez toho, aby bola prečítaná čo i len ich časť. V zápisnici nie je uvedený obsah jednotlivých dôkazných listín v rozsahu, v akom mali byť prečítané. Dôkaz vykonaný prečítaním listín neposkytuje dostatočný podklad o tom, ktoré skutočnosti vyšli v konaní najavo, čo je v rozpore so základnou zásadou sporového konania podľa čl. 11 ods. 4 CSP. V zápisnici o pojednávaní dňa 20. 10. 2010 je uvedené, že „K prečítaným a oboznámeným listinným dôkazom nie sú žiadne pripomienky.“ Ako by aj mohli byť, keď tým, že súd listiny vôbec neprečítal, resp. ich obsah neuviedol do zápisnice, neposkytol žalovanému ani podklad, ani možnosť k tomu, aby sa k dokazovaniu vyjadril. Vyššie uvedené vady sú porušením procesných práv žalovaného, čo sú v zmysle dôvodovej správy k § 365 ods. 1 CSP (v návrhu zákona § 358) inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd vyššie namietaným postupom okrem toho znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, najmä § 182 prvá veta CSP (vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, a tak ovplyvniť ďalší priebeh a výsledok dokazovania). V odsekoch 10. až 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uvádza obsah jednotlivých dôkazných listín, čo nezodpovedá procesnému predpisu. Tým, že súd jednotlivé dôkazné listiny na pojednávaní neprečítal, „vykonal dôkaz“ listinami nie na pojednávaní, ale až pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozsudku, čo je v rozpore s § 188 ods. 1 CSP. V zozname dôkazných listín, ktoré mali byť prečítané sa ani v odseku 9. rozsudku, ani v zápisnici o pojednávaní dňa 20. 11. 2018 nenachádza listina, ktorá je z hľadiska konfiškácie majetku Dr. B. A. dyho najdôležitejšia: buď rozhodnutie predsedníctva Slovenskej národnej rady podľa § 1 ods. 3 nar. SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR, alebo rozhodnutie predsedníctva Slovenskej národnej rady podľa § 1 ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, resp. rozhodnutie konfiškačnej komisie podľa § 1 ods. 7 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR o tom, že osobu Dr. B. A. dyho treba považovať za osobu nemeckej alebo maďarskej národnosti. Iba na základe uvedeného rozhodnutia mohlo dôjsť ku konfiškácii majetku Dr. B. A. dyho. Dôkazné listiny z obdobia rokov 1945 až 1948, ktorými súd mal vykonať dokazovanie, túto požiadavku nespĺňajú; sú iba vykonávacími správnymi aktmi pre prípad, že ku konfiškácii došlo. Existenciu samotného právneho titulu, na základe ktorého sa majetok Dr. B. A. dyho mal považovať za skonfiškovaný dňom nadobudnutia účinnosti nar. SNR (to zn. rozhodnutia o tom, že Dr. B. A. treba považovať za osobu nemeckej alebo maďarskej národnosti), však súd nepreukázal. Pre neexistenciu rozhodnutia o tom, že Dr. B. A. dyho treba považovať za osobu nemeckej alebo maďarskej národnosti, nie je možné ani ustáliť, ktorý právny predpis sa na údajnú konfiškáciu má použiť: či nariadenie SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR, alebo nariadenie SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR. A bez toho to jednoducho nejde, lebo skutok je potrebné subsumovať pod jeden jediný konkrétny právny predpis. Na dôvažok, bez rozhodnutia o národnosti Dr. B. A. dyho nie je možné ustáliť ani to, či bol nemeckej alebo maďarskej národnosti a či vôbec skutočnosť, že Dr. B. A. dy mal podľa jeho osobného popisu, ktorý mal tvoriť prílohu k návrhu na konfiškáciu jeho majetku (odsek 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku) používať v rodinnom styku jazyk maďarský a nemecký, je podľa § 1 ods. 4 nar. SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR alebo podľa § 1 ods. 4, resp. ods. 5 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR iba podkladom pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti, nie rozhodnutím o príslušnosti k jednej z týchto národností (podľa súdom citovaného) § 1 ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR. Skutočnosť, že Dr. B. A. dyho treba považovať za osobu štátne nespoľahlivú podľa nariadenia č. 50/1945 Sb. n. SNR, a teda za zradcu a nepriateľa slovenského národa podľa § 1 ods. 5 nar. SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR alebo § 1 ods. 5, resp. ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, tiež nebola preukázaná. V odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa konštatuje iba to, že je známa iba politická činnosť Dr. B. A. čo nespĺňa pojmový znak nespoľahlivosti podľa nariadenia č. 50/1945 Sb. n. SNR. Práve naopak: Dr. B. A. dy bol uznesením Okresného ľudového súdu v Hlohovci č. Tľud 28/1946 zo dňa 30. decembra 1946 oslobodený, čo vyvracia akékoľvek tvrdenie o tom, že Dr. B. A. dy by mal byť osobou nespoľahlivou, a tým zradcom alebo nepriateľom slovenského národa. Uznesenie príslušného orgánu je teda kľúčovým dôkazom k tomu, aby bolo možné posúdiť, či majetok Dr. B. A. dyho bol alebo nebol konfiškovaný. Pochybenie súdu prvej inštancie znásobuje aj to, že súd v odseku 29. odôvodnenia cituje § 1 ods. 6 a 7 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, ktoré upravujú funkciu uznesenia o príslušnosti k nemeckej, či maďarskej národnosti vo vzťahu ku konfiškácii majetku, avšak z týchto ustanovení nevyvodzuje žiadne dôsledky, najmä nevykonal dôkaz o existencii uznesenia podľa § 1 ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR. Okresný súd Topoľčany v odseku 29. cituje § 1 ods. 1, 6 a 7 nar. SNR

č. 104/1945 Sb. n. SNR. Z predchádzajúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku (odseky 1. až 28.) však nevplyývajú žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné subsumovať práve pod tento právny predpis a v tomto znení. K tomu by totiž bolo potrebné poznať, či rozhodnutie o príslušnosti Dr. B. A. dyho, k nemeckej alebo maďarskej národnosti bolo vôbec vydané, a ak áno, kedy. Až na základe dátumu tohto rozhodnutia by bolo možné ustáliť, podľa ktorého právneho predpisu došlo ku konfiškácii majetku Dr. B. A. dyho: či podľa nar. SNR č. 4/1945 Sb. n. SNR, alebo nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, resp. nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR. Súd prvej inštancie však nemá k dispozícii žiadne relevantné skutočnosti o tom, ktorý z dvoch nariadení SNR (č. 4/1945 alebo 104/1945) a ktoré znenie nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR treba na súdom zistené skutočnosti aplikovať. Na základe vyššie uvedeného nie je možné preskúmať, či súd vec správne právne posúdil. Žalovaný nepopiera, že pokiaľ je odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Nitra 1T/23/2010 platný, potom predmetné nehnuteľnosti vydržal nezákonne. To však samo o sebe ešte nezakladá vlastnícke právo štátu, k tomu je potrebné preukázať, že majetok Dr. B. A. dyho bol skonfiškovaný. Súd prvej inštancie v odseku 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza za dôkaz nadobudnutia vlastníckeho práva štátom uznesenie predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 11987/15, ktorým sa uznieslo na konfiškácii všetkého pôdohospodárskeho majetku patriaceho

Dr. B. A. dymu a iným, ako aj vyjadrenie prednostu Úradu Predsedníctva SNR zo dňa 18. 02. 1946, že bol skonfiškovaný všetok pôdohospodársky majetok Dr. B. A. dyho, ktorý sa nachádza na území SR. Súd však opomenul, že ani jedna z týchto listín nie je uznesením o tom, že Dr. B. A. dy je občanom nemeckej, či maďarskej národnosti, ktoré to uznesenie by malo zakladať konfiškáciu majetku Dr. B. A. dyho. Ide len o vykonávacie administratívne akty, s ktorými ale právny predpis konfiškáciu nespája. Súd prvej inštancie vyššie uvedené skutočnosti nesprávne právne posúdil. Ustanovenie § 1 ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR, ako aj § 1 ods. 6 nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nar. SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR platí bez obmedzenia pre všetky osoby, ktorých majetok sa mal konfiškovať. Označený právny predpis neustanovoval výnimku z tejto požiadavky. Súd si označené ustanovenia právneho predpisu nesprávne vyložil. V odseku 40. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa uvádza, že: „Súd dospel k záveru, že štát nadobudol predmetné nehnuteľnosti konfiškáciou podľa nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946 Sb., ktorým sa nariadenie č. 104/45 menilo.“ Toto tvrdenie nekorešponduje s ustanoveniami, ktoré súd cituje v odseku 29. odôvodnenia, lebo tie zodpovedajú nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR pred jej zmenou vykonanou nariadením SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR. Tu však súd uvádza, že konfiškácia majetku Dr. B. A. dyho sa uskutočnila na základe nar. SNR 104/1945 Sb. n. SNR po novele, čím si sám sebe protirečí. Nech je tomu akokoľvek, právny predpis, podľa ktorého sa konfiškácia uskutočnila, sa nedá určiť, lebo nie je známy dátum vydania uznesenia o národnej príslušnosti Dr. B. A. dyho. V odseku 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd uvádza, že: „V zmysle nar. SNR č. 104/1945 Zb. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, ktorý zrušil Nariadenie Predsedníctva SNR č. 4/1945 bol majetok Dr. B. A. dymu konfiškovaný ako zradcovi a nepriateľovi slovenského národa, pričom nebolo podstatné, akej bol národnosti. Toto tvrdenie súdu nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, práve naopak, Dr. B. A. dy bol Okresným ľudovým súdom v Hlohovci spod obžaloby oslobodený, preto je vylúčený, aby mohol byť považovaný za nepriateľa slovenského národa. Súd neuvádza žiadny dôkaz, z ktorého pri vyslovení vyššie uvedeného tvrdenia vychádzal. Napadnutý rozsudok nemá v tejto časti oporu vo vykonanom dokazovaní. V odseku 42. napadnutého rozsudku súd vyvodzuje záver, že „...určením vlastníctva ... k predmetným nehnuteľnostiam Slovenskej republiky zaniká jej nárok na priznanú náhradu škody v trestnom konaní, v opačnom prípade by na strane štátu - Slovenskej republiky došlo k bezdôvodnému obohateniu. Z tohto tvrdenia súdu prvej inštancie vyplýva, že si je vedomý duplicity tohto konania s trestným konaním na Okresnom súde Nitra so sp. zn. 1T/23/2010, napriek tomu v tomto konaní konal a rozhodol namiesto toho, aby ho zastavil pre prekážku rozhodnutej veci. Neobstojí ani záver súdu, že priznaním vlastníckeho práva Slovenskej republiky zaniká jej nárok na priznanú náhradu škody v trestnom konaní. K tomu by totiž bolo potrebné dosiahnuť zrušenie právoplatného a vykonateľného odsudzujúceho rozsudku, čo právoplatnosťou napadnutého rozsudku nenastane. Priznanie náhrady škody v adhéznom konaní rovnej cene nehnuteľnosti je prekážkou právoplatne rozhodnutej veci pre priznanie ešte aj vlastníckeho práva k tej istej nehnuteľnosti, inak by išlo o bezdôvodné obohatenie.

3. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril intervenient na strane žalobcu a uviedol, že Okresný súd Topoľčany vo svojom rozhodnutí sa dostatočne zaoberal dôvodmi uvedenými v určovacej žalobe. Zabezpečil zrozumiteľné a dostačujúce informácie o skutkovom stave, ktorý bol podkladom rozhodnutia

súdu. Stotožňuje sa s právnym posúdením a aplikáciou príslušných ustanovení na prejednávajúcu vec, pričom sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, že súd nemal preukázanú existenciu právneho titulu, na základe ktorého sa majetok Dr. B. A. dyho mal považovať za konfiškovaný. Konfiškácia sa vzťahovala na celý majetok grófa A. v rámci celej SR, bez ohľadu na to, či bola vyznačená v pozemno-knižných vložkách. Konfiškácia nastala ex lege v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 S.b. o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946. Dátum nadobudnutia vlastníctva štátom je v súlade s § 1 ods. 10 nariadenia č. 104/1945 Sb. k 01. 03. 1945.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril aj žalobca, udávajúc, že v tomto konaní a v konaní o zhabaní veci a v adhéznom konaní sa nejedná o totožnosť sporu v zmysle § 159 CSP, ktorá je daná dvomi kritériami, a to totožnosťou strán a totožnosťou predmetu sporu. O totožnosť strán sa v tejto veci nejedná, nakoľko v adhéznom konaní, na ktoré poukazuje žalovaný, bol spor medzi poškodeným Slovenským pozemkovým fondom a žalovaným. V tomto konaní sa jedná o spor medzi Krajským prokurátorom v Nitre a žalovaným. V adhéznom konaní bola predmetom konania náhrada škody spôsobená odsúdeným F. X. A. dyom Slovenskému pozemkovému fondu, v tomto konaní ide o určenie vlastníckeho práva, z čoho vyplýva, že sa nejedná o totožnosť predmetu sporu. Náhrada škody a určenie vlastníctva sú dva rozdielne inštitúty práva. V konaní o zhabanie veci podľa Trestného poriadku sa síce jedná o tých istých účastníkov konania: prokurátor a odsúdený E. L. A. P., ale jeho predmetom je uloženie ochranného opatrenia odsúdenému (zhabanie veci), a nie spor o určenie vlastníckeho práva. Je teda zrejmé, že ani v týchto konaniach sa nejedná o totožnosť predmetu sporu. Z uvedených skutočností vyplýva, že prekážka litispendencie neexistovala v čase začatia konania o určenie vlastníckeho práva, a preto tento dôvod odvolania žalovaného neobstojí. Žalovaný tvrdí, že sudkyňa mala byť vylúčená z prejednávania veci, nakoľko dňa 05. 11. 2018 zaslal predsedníčke súdu podnet na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi. Judikatúra za kvalifikovaný pomer k strane nepovažuje samotný podnet strany sporu na začatie disciplinárneho konania sudcu, ale až tú skutočnosť, že disciplinárne konanie voči sudcovi je začaté (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 04. 2013 sp. zn. 1Nc/7/2013). Počas konania a ani doposiaľ nebolo voči sudkyňi, ktorá vydala odvolaním napadnutý rozsudok začaté žiadne disciplinárne konanie, preto sudkyňa nemohla byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu v zmysle § 49 odsek 1 CSP. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, je zrejmé, že vo veci nerozhodol vylúčený sudca. Žalovaný za inú vadu konania považuje tú skutočnosť, že na pojednávaní dňa 22. 10. 2018 bolo vykonané dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi, a to ich prečítaním, ktoré nebolo možné časovo reálne stihnúť. K tejto námietke uvádza žalobca len toľko, že právny zástupca žalovaného sa na pojednávaní zúčastnil, aktívne na pojednávaní vystupoval, napriek tomu na pojednávaní vôbec nenamietal spôsob vykonaného dokazovania a nemal k prečítaným a oboznámeným listinným dôkazom žiadne pripomienky, čo je čierna na bielom zachytené v zápisnici o pojednávaní. Postup súdu pri vykonávaní listinných dôkazov nemohol mať v žiadnom prípade za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd vôbec nestažil dôkaznú pozíciu žalovaného a umožnil mu vykonať všetky ním navrhované dôkazy. Túto skutočnosť potvrdzuje aj obsah zápisnice o pojednávaní, v ktorej je explicitne zachytené vyjadrenie advokáta žalovaného, že nemá k prečítaným a oboznámeným listinným dôkazom žiadne pripomienky a nemal ani ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Preto ani námietka inej vady konania zo strany žalovaného spočívajúca v nesprávnom vykonaní dokazovania listinnými dôkazmi na pojednávaní dňa 22. 10. 2018 ako odvolací dôvod neobstojí. Žalovaný ďalej namietal, že nebolo preukázané skonfiškovanie majetku Dr. B. A. dyho v prospech štátu. Tu žalobca poukazuje na šesť listinných dôkazov ním predložených spolu so žalobou, ktoré sú všetky vyšpecifikované a ako dôkazy označené v bode IV. žaloby, z ktorých jednoznačne vyplýva, že došlo ku konfiškácii nehnuteľností tvoriacich predmet sporu. Samotný žalovaný tieto dôkazy nespochybňuje, označuje ich iba za vykonávacie správne akty pre prípad, že ku konfiškácii došlo. O tom, že majetok Dr. B. A. dyho bol konfiškovaný priamo zo zákona už rozhodol v právne totožnej veci Krajský súd v Nitre rozsudkom z 30. 10. 2014 sp. zn. 8Co/167/2014. Preto túto námietku žalovaného považuje už súdmi za vyriešenú a nie je dôvod sa k nej podrobnejšie vyjadrovať. Žalovaný namietal, že ak bol Dr. B. A. P. Okresným ľudovým súdom v Hlohovci oslobodený spod obžaloby podľa nariadenia SNR č. 33/1945 Sb.n. SNR o potrestaní fašistických zločincov, okupantov, zradcov a kolaborantov a o zriadení ľudového súdnictva, jeho majetok nepodliehal konfiškácii. Žalovaný však opomenul, že majetok Dr. B. A. dyho bol konfiškovaný podľa § 1 odsek 1 nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. n. SNR (písmená a), b) a d), a nie podľa písmena c) pre to, že by bol Dr. B. A. dy zradca a nepriateľ slovenského a českého národa a Československej republiky. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 odsek 1 CSP.

5. K písomnému vyjadreniu žalobcu a intervenienta na strane žalobcu sa vyjadril žalovaný, udávajúc, že naďalej trvá na stanovisku, že v danom prípade ide o totožnosť sporu podľa § 159 CSP. V adhéznom konaní si nárok štátu na náhradu škody neuplatňoval Slovenský pozemkový fond, ale priamo prokurátor s tým, že náhrada škody bola síce priznaná Slovenskému pozemkovému fondu, ale táto náhrada je príjmom štátu. Ak by sa pripustilo, že Slovenský pozemkový fond bol účastníkom adhézneho konania, potom by nemohol byť intervenientom na strane žalobcu, ktorý podľa § 84 CSP tvorí so žalobcom nerozlučné spoločenstvo. Súd však intervenciu Slovenského pozemkového fondu pripustil, čím aspoň vo vzťahu k nemu nepriamo pripustil prekážku právoplatne rozhodnutého konania. K argumentácii žalobcu na základe uznesenia NS SR sp. zn. 1Nc/7/2013 uviedol, že toto nebolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí SR, nie je preto súdnym rozhodnutím zásadného významu, ktoré by malo slúžiť zjednoteniu výkladu zákonov, preto pre prípad sudkyne Mgr. Dagmar Snopekovej nie je záväzný. Skutočnosť, že jeho právny zástupca na pojednávaní nenamietal spôsob vykonaného dokazovania a nemal k prečítaným a oboznámeným listinným dôkazom žiadne pripomienky, nie je rozhodujúca, lebo riadne vykonanie dôkazu listinou je zákonnou povinnosťou sudcu podľa § 204 CSP nezávisle od toho, či strana mala pripomienky alebo nie, ako i k neprečítaným a neoboznámeným listinným dôkazom nie je možné mať pripomienky. Naďalej zotrval na tom, že ku konfiškácii majetku Dr. B. A. dyho nedošlo. Na rozdiel od názoru žalobcu, žalovaný neopomenul, že majetok Dr. B. A. dyho bol konfiškovaný podľa § 1 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR písmena a/, b/ a d/, a nie podľa písm. c/ pre to, že by bol zradca a nepriateľ slovenského a českého národa a Československej republiky. Iba tým reagoval na ods. 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku o tom, že Dr. B. A. P. bol osobou nemeckej alebo maďarskej národnosti, žalobca nepredložil uznesenie podľa § 1 ods. 6 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR ako zákonný predpoklad konfiškácie, čo stačí k tomu, aby súd vec nesprávne právne posúdil.

6. Následne žalobca v písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalovaného uviedol, že naďalej je názoru, že neobstojí ani jeden odvolací dôvod žalovaného opísaný v odvolaní a ani jeho vyjadrenie zo dňa 18. 01. 2019 neobsahuje žiadne skutočnosti a ani dôkazy, ktoré by mohli byť spôsobilé prívodiť zmenu alebo zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

8. Predmetom konania v tejto veci na základe podanej žaloby žalobcu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v obci O., katastrálnom území O., zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX (špecifikovaným v podanej žalobe) v prospech Slovenskej republiky so súčasným určením toho, že správcom týchto nehnuteľností je Slovenský pozemkový fond so sídlom Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že žalovaný v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území O. dňa 13. 06. 2005 do notárskej zápisnice JUDr. Jána Boška č. N 66/2005 vyhlásil, že titulom vydržania nadobudol do svojho vlastníctva v celosti pozemkové nehnuteľnosti v katastrálnom území O. vo vl. č. 225 (špecifikovaných v žalobe). Na základe tejto notárskej zápisnice Správa katastra Topoľčany zapísala vlastnícke právo k v nej uvedeným pozemkom do listu vlastníctva č. XXXX pre kat. územie O. v katastrálnom konaní č. Z 1972/05-155/05. V súčasnosti parcely registra „E“ č. 2643, 2723, 2725, 2736, 2739, 2896, ktoré sú podlomené na LV č. XXXX na podlomenia 1 a 2 sú totožné s parcelami „E“ citovanými v notárskej zápisnici N 66/05. Rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 1T/23/2010-1380 zo dňa 27. 12. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 3To/42/2012-1447 zo dňa 06. 11. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 06. 11. 2012, bol žalovaný uznaný vinným, že spáchal obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, odsek 4 písm. a/ Trestného zákona. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemohol legálne nadobudnúť vlastnícke právo k označeným nehnuteľnostiam, nakoľko za vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva do notárskej zápisnice bol právoplatne odsúdený a týmto skutkom spáchal obzvlášť závažný zločin. Vlastnícke právo žalovaného je vylúčené. Žalobca tvrdil, že majetok grófa A.?. bol konfiškovaný a na základe konfiškácie prešiel do vlastníctva štátu. Konfiškácia sa vzťahovala na celý jeho majetok v rámci celej Slovenskej republiky, bez ohľadu na to, či bola poznačená v pozemno-knižných vložkách. Konfiškácia nastala ex lege v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov alebo aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia č. 64/1946. Dátum nadobudnutia vlastníckeho práva štátu je v súlade s

§ 1 ods. 10 nariadenia č. 104/1945 Sb. k 01. 03. 1945. Z listín, ktoré žalobca predložil k žalobe, je možné podľa jeho úsudku konštatovať, že konfiškačné rozhodnutie na celý majetok Dr. B. A. P. vydané bolo a celý jeho majetok bol zaradený do zoznamu skonfiškovaných majetkov, pričom z uznesenia Predsedníctva SNR č. 11987/45 vyplýva, že Dr. B. A. P. sa podľa § 1 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 104/1945 Sb. považuje za osobu národnosti maďarskej. Z tohto dôvodu sa jeho majetok považuje za skonfiškovaný ku dňu 01. 03. 1945, to znamená bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa nachádza. Štát sa stal vlastníkom nehnuteľností okamihom konfiškácie. Z uvedeného vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností v katastrálnom území O. tvoriacich predmet tohto sporu je štát - Slovenská republika, pričom konať pred súdom v tomto prípade za štát je oprávnený Slovenský pozemkový fond, a takisto práva vlastníka, ktoré sú definované v ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka je oprávnený vykonávať za štát Slovenský pozemkový fond.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

11. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

12. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, majúc pritom súčasne za to, že pre meritorne rozhodnutie súdu vo forme napadnutého rozsudku boli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie sa nedopustil žalovaným vytykaných procesných pochybení, ktoré by, ako tvrdí žalovaný, vyústili do porušenia jeho práva na spravodlivý proces, ako i majúc za to, že v dôvodoch napadnutého rozsudku sa prvoinštančný súd vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcimi vplyv na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu.

14. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní vo vzťahu k prejednávanej veci udáva, že je tu prekážka začatého konania (litispendencie) podľa § 159 CSP, a to s ohľadom na konanie vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 1T/23/2010 o zhabanie vecí - pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území O., zapísaných na LV č. XXXX (ktoré sú predmetom tohto konania), ktoré konanie doposiaľ nebolo ukončené a v ktorom sa prokurátor domáha, aby súd určil, že vlastníkom zhabaných pozemkov sa stáva Slovenská republika, s týmto názorom žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje.

15. Záonné ustanovenie § 159 CSP obsahuje jednu z prekážok občianskeho súdneho konania, ktorá zakazuje, aby súčasne prebiehalo na rovnakom súde alebo na rôznych súdoch konanie v tej istej veci. K prekážke začatého konania súd prihliada z úradnej moci, kedykoľvek v priebehu konania. Ak takáto prekážka nastane, je nutné jedno z konaní zastaviť, pričom spravidla súd zastaví konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Prekážka litispendencie predpokladá totožnosť obidvoch prejednávaných vecí. O totožnosť vecí pôjde vtedy, ak je rovnaký predmet a základ uplatňovaného nároku a subjekty vystupujúce v právnom vzťahu. Ak niektoré zo súčasne prebiehajúcich konaní skončí rozhodnutím súdu, a to bez zreteľa na to, či ide o meritorne rozhodnutie alebo procesné rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (zastavenie konania, prípadne odmietnutie návrhu), nemôže už súd druhý z týchto konaní zastaviť pre prekážku litispendencie, a to ani vtedy, ak rozhodnutie o skončení prvého konania zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ súd v jednom z prebiehajúcich konaní právoplatne rozhodne vo veci samej, druhému konaniu už nebude brániť prekážka litispendencie, ale prekážka právoplatne rozhodnutej veci

(§ 159 ods. 3 OSP). Treba dodať, že súd o prekážke litispendencie rozhoduje podľa stavu, aký tu je v čase vyhlásenia (vydania) rozhodnutia.

16. Prekážka litispendencie je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, teda o to isté, o čo ide v inom konaní. Samotná skutočnosť, že v určitom konaní je jeho predmetom to isté právo alebo, že sú jeho stranami sporu tie isté strany sporu, ešte neznamená, že ide o tú istú vec. Totožnosť veci charakterizujú určité znaky, ktoré musia byť dané zároveň a sú nimi: totožnosť osôb, totožnosť predmetu konania. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petítom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený nárok, t. j. nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ak majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie. Pokiaľ chýba čo i len jeden z uvedených znakov, nejde o tú istú vec, takže prebiehajúce súdne konanie nemôže zakladať prekážku litispendencie.

17. Posudzujúc v konkrétnom prípade, či je tu prekážka skôr začatého konania (litispendencie), je potrebné uviesť, že v konaní pred Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 1T/23/2010 (začatom na návrh Krajskej prokuratúry Nitra dňa 08. 09. 2016), v ktorom sa rozhoduje o zhabaní pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území O., zapísaných na LV č. XXXX podľa § 83 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona (ako i v zmysle ustanovenia § 83 ods. 2 Trestného zákona o tom, že vlastníkom zhabaných pozemkov je Slovenská republika v správe SPF) treba uviesť, že vo všeobecnej rovine účelom trestného konania v zmysle Trestného poriadku je, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Iný účel Trestného poriadku nie je výslovne vyjadrený, a preto je vecou samou v trestnom konaní zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatelov. Z uvedeného je zrejmé, že zákonným účelom postupu orgánov činných v trestnom konaní nie je prerokovanie, rozhodovanie a rozhodnutie o nároku na určenie vlastníctva, keďže tento má občianskoprávnu povahu. Teda, možnosť uplatnenia § 83 ods. 2 Trestného zákona v trestnom konaní nemôže byť vecou samou v takom zmysle, ako to je ponímané v rovine uplatnenia práva v občianskoprávnom konaní, keď uvedený záver vylučuje účel trestného konania, jeho predmet a základné zásady, na ktorých spočíva dosahovanie tohto účelu. Ustanovenie § 83 ods. 2 Trestného poriadku pojednáva, že v dôsledku uloženia zhabania veci sa vlastníkom zhabanej veci stáva štát, bez toho, že by boli riešené akékoľvek občianskoprávne aspekty nadobudnutia vlastníctva štátu, z pohľadu toho, čo je predmetom prejednávania v tomto konaní, keď to, že vlastníctvo k veci v dôsledku jej zhabania nadobudne štát, je výsledkom procesu zhabania veci, a nie posúdenia toho, či štát je oprávneným vlastníkom veci z pohľadu naplnenia zákonných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vyslovenie toho, že vlastníkom zhabanej veci sa stáva štát, je v trestnom konaní len dôsledkom rozhodnutia súdu o zhabaní veci a v trestnom konaní sa uvedené rozhodovanie nestáva vecou samou tvoriacou predmet konania, ktorým je zhabanie veci, keď práve žalobu na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam je možné považovať za účinný prostriedok ochrany práv žalobcu (resp. SR) vo vzťahu k vlastníckemu právu sporných nehnuteľností s tým, že takáto žaloba vymedzuje v občianskom sporovom konaní nárok žalobcu (SR) na určenie vlastníckeho práva ako samostatný predmet sporu, čo v rámci trestného konania v zmysle ustanovenia § 83 ods. 2 Trestného poriadku v tomto ohľade a z týchto aspektov rozhodne nie je. S ohľadom na uvedené potom nie je možné pojednávať o totožnosti veci v rámci dvoch súčasne prebiehajúcich súdnych konaní, a teda o prekážke litispendencie, ktorá by viedla k zastaveniu tohto konania.

18. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, a to s poukazom na skutočnosť, že predsedníčke Okresného súdu Topoľčany zaslal podnet na začatie disciplinárneho konania proti zákonnej sudkyňi, za ktorej situácie sudkyňa už mohla vo veci urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad, ani s takouto odvolacou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. V tomto smere je potrebné prisvedčiť žalobcovi, ktorý vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Nc/7/2013 a na to, že za kvalifikovaný pomer k strane sa nepovažuje samotný podnet strany sporu na začatie disciplinárneho konania sudcu, ale až to, že disciplinárne konanie voči sudcovi je začaté. Odvolací súd na doplnenie udáva, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Nc/7/2013 bolo podrobené ústavnému prieskumu v konaní vedenom na ÚS SR pod sp. zn. IÚS/709/2014-60, v ktorom konaní bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá. Z uvedeného rozhodnutia NS SR vyplýva tiež to, že podľa názoru NS SR „samotná okolnosť disciplinárneho stížania sama o sebe nemôže vzbudiť pochybnosti o objektivite sudcu, no v danom prípade sú prítomné aj súvislosti a tie už môžu založiť pochybnosti o objektivite rozhodovania. V okolnostiach daného prípadu vznik situácie

- disciplinárne konanie predsedníčky senátu (ktoré bezprostredne súvisí s meritórnym rozhodnutím v danej veci) iniciované na základe podnetu žalovaného môže navodiť dojem vzbudzujúci pochybnosti o nestrannosti zákonnej sudkyne."

19. Teda, len okolnosť, že žalovaný podal podnet na začatie disciplinárneho stíhania zákonnej sudkyne Mgr. Dagmar Snopekovej, ktoré disciplinárne stíhanie na základe tohto podnetu nebolo nikdy začaté, v žiadnom prípade nemôže vzbudiť pochybnosti o objektivite a nestrannosti sudkyne, ktoré by dôvodne smerovali k záveru, že vo veci rozhodol zaujatý sudca, tak ako nesprávne konšatoval žalovaný v podanom odvolaní.

20. Pokiaľ žalovaný ďalej namietal, že súd svojím postupom pri oboznamovaní listinných dôkazov porušil ustanovenie § 204 CSP, ani túto odvolaciu námietku žalovaného odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú.

21. V zmysle § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah, to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu a z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal, boli doručené súdu žalobcom spolu s podanou žalobou a tieto boli následne ako prílohy žaloby doručené žalovanému na vyjadrenie, tak ako vyplýva z prípisu súdu prvej inštancie zo dňa 03. 05. 2018. Z obsahu spisu pritom nevyplýva to, že by žalovaný obsah týchto listín spochybňoval. Pokiaľ potom súd prvej inštancie dôkaz listinou nevykonal jej prečítaním alebo oboznámením jej obsahu, tak ako to aj zaznamenal do obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 22. 10. 2018, kde uviedol, že strany sporu nežiadajú prečítať obsah listín, ktoré im boli doručené, postupoval v zmysle ustanovenia § 204 CSP. V tomto smere je nenáležitý poukaz žalovaného na skutočnosť, že z hľadiska oboznámenia príslušného počtu listín a času trvania pojednávania by na oboznámenie jednej listiny vyšlo len 7,6 sekúnd, keď je zrejmé, že súd obsah týchto listín nečítal, resp. neoboznámil ich obsah. Skutočnosť, že súd prvej inštancie postupoval takýmto spôsobom, ktorý ustanovenie § 204 CSP predpokladá, neznamená, že strany sporu boli pripravené o právo sa k listine vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 22. 10. 2018 vyplýva to, že strany sporu nemali žiadne pripomienky k oboznámeným listinám, a potom je nedôvodný i argument žalovaného, že súd mu neposkytol podklad, ani možnosť sa k dokazovaniu vyjadriť. S ohľadom na vyššie konštatované potom nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalovaného, že tým, že súd listinné dôkazy na pojednávaní neprečítal, „vykonal dôkaz" listinami nie na pojednávaní, ale až pri vypracovaní písomného vyhotovenia rozsudku, pretože dôkaz listinami bol súdom prvej inštancie vykonaný postupom, ktorý ustanovenie § 204 CSP umožňuje a bol vykonaný na pojednávaní.

23. Pokiaľ ďalej žalovaný namietal, že existenciu samotného právneho titulu, na základe ktorého sa majetok Dr. B. A. ?P. mal považovať za skonfiškovaný, súd nepreukázal, je treba uviesť, že súd prvej inštancie mal pre ustálenie jeho správneho právneho záveru dostatok skutkových podkladov.

24. Konfiškácia v zmysle vl. nariadenia 104/1945 Sb. n. SNR bola verejnoprávnym opatrením, na základe ktorého štát originálnym spôsobom nadobudol vlastníctvo vecí osôb ňou postihnutých, a to bez ohľadu na intabulačný princíp. Konfiškácia majetku nastala ex lege a tiež ex tunc, preto rozhodnutie správneho orgánu o tom, že podmienky konfiškácie boli v každom prípade splnené, nebolo potrebné. Riešenie tejto otázky do súdnej právomoci nepatrilo, lebo to bolo v tom čase zverené výlučne do kompetencie príslušných administratívnych orgánov.

25. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že majetok grófa A. ? bol skonfiškovaný. V tomto ohľade súd prvej inštancie správne poukázal na Uznesenie Predsedníctva SNR č. 11.987/45, ktoré sa na svojom zasadnutí dňa 07. 08. 1945 a dňa 14. 08. 1945 uznieslo, že skonfiškujú s okamžitou platnosťou a bez náhrady pre účely pozemkovej reformy všetok poľnohospodársky majetok patriaci Dr. B. A. ?P., vdove Z. Z., rod. A. ?P. a H. Z., ležiaci v katastrálnom území obcí Z., X., V. a W. v okrese Z., O. v okrese V., E., E. S. a V. v okrese G. Q. a v pozemno-knižných vložkách týchto obcí na meno vyššie uvedených knihovaný, prípadne aj neknihovaný, nachádzajúci sa tohto času pod dočasnou národnou správou. O uvedenom sa upovedomilo Povereníctvo SNR pre pôdohospodársku a pozemkovú reformu. Tento listinný dôkaz,

v kontexte s ďalšími dôkazmi predloženými žalobcom, tak ako ich súd prvej inštancie uviedol v bodoch 16. až 24. odôvodnenia rozhodnutia, poskytujú spoľahlivý podklad o tom, že celý majetok Dr. B. A.?. podliehal konfiškácii, a to bez ohľadu na to, že sa v tomto konaní nepodarilo zadovážiť konfiškačné rozhodnutie ohľadne nehnuteľností v katastrálnom území O.. Opätovne treba zdôrazniť len to, že konfiškácia sa vzťahovala na celý majetok osoby podliehajúcej konfiškácii, a preto konfiškácii podliehal aj majetok grófa A.?.P. v katastrálnom území O.. Dátum nadobudnutia vlastníckeho práva štátu v súlade s § 1 ods. 10 nariadenia č. 104/1945 Sb. je k 01. 03. 1945. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I ÚS/379/2016 zo dňa 29. 03. 2017 (ktorým ústavný súd podrobil ústavnému prieskumu rozhodnutie NS SR sp. zn. 4MCdo/12/2014), v ktorom ústavný súd uviedol, že: „len tvrdenie o vadách v konfiškačnom konaní vydaného rozhodnutia samo o sebe nie je spôsobilé účinky konfiškácie spochybníť, lebo právnym titulom prechodu vlastníckeho práva tu nebol tento správny akt, ale dekrét samotný. Podľa správneho názoru odvolacieho súdu v prípadoch ako je tento, je v záujme spravodlivého rozhodovania uplatňovanie všeobecného princípu, že extenzívnym prístupom nemožno spochybníť, či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy. V sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, je požiadavka preukazovať existenciu právnych úkonov (rozhodnutí) nepatričná, lebo aj tu v pochybnostiach platí zásada prezumpcie ich správnosti“. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené dáva odpoveď na námietky odvolateľa, že ani jeden z listinných dôkazov nie je uznesením, ktoré by malo zakladať konfiškáciu majetku Dr. A.?.dyho a súd ani nezistil dátum vydania tohto uznesenia. Skutočnosť, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí cituje ustanovenia nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. pred jeho zmenou nariadením SNR č. 64/1946, pričom súčasne uviedol, že konfiškácia majetku P. sa uskutočnila na základe nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb., nemá žiadny vplyv na správny právny záver súdu prvej inštancie, že celý majetok Dr. Erd.?.dyho, z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí, podliehal konfiškácii. Rovnako ako súd prvej inštancie, i odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v obdobnej skutkovej a právnej veci už Krajský súd v Nitre rozhodoval, a to v konaní pod sp. zn. 8Co/167/2014 a vo svojom rozhodnutí zo dňa 30. 10. 2014 ustálil rovnaké právne závery o konfiškácii celého majetku Dr. B. A.?. I keď toto rozhodnutie iného senátu Krajského súdu v Nitre nie je rozhodnutím najvyšších súdnych autorít, tak ako to predpokladá ustanovenie čl. 2 ods. 2 CSP, každopádne rovnaká rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu je zárukou napĺňania princípu právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí súdov ako jedného zo základných pilierov, na ktorých je civilné sporové konanie postavené.

26. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní udával, že Dr. B. A.?.dy bol uznesením Okresného ľudového súdu v Hlohovci č. Tľud 28/1946 zo dňa 30. 12. 1946 oslobodený, čo má vyvracať akékoľvek tvrdenie o tom, že Dr. A.?.dy by mal byť osobou nespoľahlivou a tým zradcom alebo nepriateľom slovenského národa, k čomu priložil nečitateľnú fotokópiu uvedeného uznesenia, treba uviesť, že túto odvolaciu námietku spolu s predloženým dôkazom súd vyhodnotil v zmysle § 366 CSP ako neprípustnú novotu žalovaného v odvolacom konaní, keď nemal preukázané a žalovaným ani tvrdené, že žalovaný tento prostriedok procesnej obrany nemohol predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. K námietke žalovaného o potrebe zastavenia tohto konania pre prekážku rozsúdenej veci (res iudicata) odvolací súd udáva, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej zistenie vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, keď sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, resp. vedie sa konanie a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Žalovaný videl danú vadu v tom, že SR (resp. SPF) bola priznaná náhrada škody už v adhéznom konaní, pričom uvedená skutočnosť predstavuje prekážku rozsúdenej veci, ak žaloba v občianskom súdnom konaní bola podaná až po tom, keď už bolo rozhodnuté o prisúdení náhrady škody v trestnom konaní. Podľa žalovaného je tak neprípustné, aby bolo o nároku žalobcu (resp. SR so správou SPF) rozhodnuté duplicitne v rámci dvoch odlišných konaní. K uvedenému je treba uviesť, že predmetom tohto konania nie je nárok na náhradu škody, ale vyslovenie určenia vlastníckeho práva. V danom prípade sa nejedná o tú istú vec, nakoľko predmet konania je vymedzený odlišne a rozsudok súdu v trestnom konaní nezakladá prekážku veci rozsúdenej pre toto konanie, tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie. Na rozdiel od súdu prvej inštancie je však odvolací súd toho názoru, že oba uplatnené nároky, tak na náhradu škody v adhéznom konaní, ako i na určenie vlastníckeho práva, sú nároky odlišné, ktoré popri sebe obstoja a priznanie jedného nevyklučuje kladné rozhodnutie o druhom, keď rozhodovanie o oboch týchto nárokoch vychádza z rozdielnych skutkových a právnych základov a skutočnosť, že súd vyhovie žalobe o určenie vlastníckeho práva, neznamená, že uvedené

má za následok zánik nároku na náhradu škody priznanej právoplatným rozhodnutím, keď o tomto nároku rozhodovanom v adhéznom konaní súd rozhodoval na základe posúdenia naplnenia zákonných zodpovednostných predpokladov (bez podmienenosti iným konaním) a len tieto mohli byť dôvodom na priznanie škody, bez toho, že by na uvedené mali vplyv okolnosti, ktoré sú zásadne z hľadiska rozhodovania súdu o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Uvedený záver súdu prvej inštancie však nemá žiadny vplyv na správnosť jeho rozhodnutia o dôvodnosti priznaného nároku žalobcu.

28. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ako i intervenientovi na strane žalobcu ako subjektom úspešným v odvolacom konaní vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).